

at følge med den nedadgaende Bevægelse, saaledes at de ikke, naar Ejendomspriserne stadig falde, komme noget over; det kan ikke godt være andet. Derfor tror jeg alligevel ikke, at man har Ret til at sige: vi maa kassere disse Burderingsmænd, fordi de ere fremgaaede af den almindelige Valgret, de de have vurderet for højt, og derfor maa vi have Direktionen til at udnævne dem! Men Direktionen kender jo ikke alle sine Debitorer, den skal altsaa rette sig efter Indstillingen fra vedkommende Repræsentant. Jeg har hørt sige f. Eks.: Ja, saa kunde jo Burderingsmændene blive Direktionens Djue! men da beklager jeg, at Direktionen skal se med saadanne Djue, hvor de ikke kende de vedkommende, men skulde gaa efter, hvad andre sige eller indstille. Det er altsaa meget mere betryggende med den almindelige Valgret, thi Medlemmerne have ogsaa Ansvar, og de vide meget godt, at vælge de Folk, der vurdere alt for højt, følger der Tab efter, og hvem skal dække dette Tab andre end Medlemmerne selv med deres solidariske Ansvar? Men ved Siden af de almindelige Valg, har der jo ogsaa bestaaet den Praksis, at der holdes Møder hvert Aar i disse Kreditforeninger, hvor de selv vælge deres Repræsentanter og Burderingsmænd; hvor de ikke gøre det, pleje de saa vidt mig bekendt ikke at holde noget Møde. At disse Møder have overordentlig stor Betydning, kender jeg af personlig Erfaring fra Bornholm, hvor der, hvert Aar disse Møder afholdes, altid er en Masse Medlemmer til Stede. Der har været Møder, hvor der er mødt over 600 Medlemmer, og hvor de mødte med Liv have deltaget i Diskussionen. Det viste sig ogsaa, den Gang vi fik Konverteringen, at Medlemmerne kunde samle sig og rejse over 3 Gange til Generalforsamling. Vi lejede 2 Dampskibe hver Gang og mødte herovre med fra 600 til ca. 850 Stemmer. Men det havde de ikke gjort, hvis der ikke havde været afholdt offentlige Møder, hvor Medlemmerne Aar efter Aar havde drøftet Kreditforeningens Anliggender og været hjemme i dem. Derfor være de med næsten alle sammen og det til Trods for, at det var i Aarene 1887 og 1888, hvor vi havde det stærke Skel i politisk Henseende. Højremænd og Venstremænd samlede herom, og det politiske Spørgsmaal afsilte dem ikke, og hvorfor? Fordi de som sagt, Aar efter Aar havde deltaget i Diskussionen om Kreditforeningens Anliggender og været med til at stemme paa Burderingsmænd og Repræsentanter. De havde altsaa sat sig ind i alle disse Spørgsmaal, men det havde de ikke gjort, hvis der ingen Møder havde været holdt. Jeg sætter derfor stor Pris

paa den offentlige Kontrol, offentlige Møder og almindelig Valgret, og det kan man ikke gaa med til at afstaafe. Det glæder mig for Resten ogsaa, at det ikke er den højterede Minister, der har fremsat Forslaget, men at Forslaget er kommet fra det andet Ting. Under Punkt 4 er der foreslaaet, at de enkelte Medlemmers Stemmeret skulde gaa op til 5 Stemmer i det højeste. Ja, det have vi allesammen tilraadet, fordi vi godt indse, at vi alligevel komme til at give noget, naar vi ville have disse Forandringer — jeg vil ikke en Gang kalde det Begunstigelser. Man kan nemlig ikke sige, at det er Begunstigelser, at man faar disse forskellige Endringer i Loven om Kreditforeninger; man faar jo ikke en Øre, der er ingen, der giver os noget, ikke Spor; det er jo blot nogle ganske fornuftige Forandringer, man beder om. At man imidlertid kommer til at betale lidt derfor, er jeg paa det rene med, og derfor er hele Udvalget, skønt det ikke er demokratisk, at man gaar op til de 5 Stemmer, dog gaaet med til at indstille dette Forslag. — Jeg skal dernæst ganske kort omtale Endringsforslag under Nr. 3 af et Mindretal paa 6 Medlemmer. Endringsforslaget gaar ud paa at indsætte en ny Paragraf om Statsgaranti for de bestaaende Kreditforeninger indtil et Beløb af 150 Mill. Kr. Flertallet har ikke kunnet gaa med til dette i Aar, skønt man ganske vist gif med til det i Fjor. I Fjor gif man med til det for at forsøge, om der var nogen fremkommelig Udvej til at faa en saadan Bestemmelse indsat for de gamle Kreditforeninger, men det viste sig under Forhandlingen, at der var den bestemteste Modstand, dels fra Ministeriet og dels fra det andet Ting, med de bestemteste Udtalelser, saaledes at jeg ikke tror, at vi, hvis vi hæfte Statsgarantien paa denne Gang, ville faa Loven ud. Jeg tror, at den vilde bryde med det samme. Men vi have ogsaa nylig her haft en Afstemning over et Forslag til en ny Kreditforening, der var udarbejdet i Fjor af Agrarforeningens Overbestyrelse og Landboforeningernes Bestyrelser, og som blev indsendt til os i Fjor, og skønt man i Fjor ikke tog det op, saaledes som det forelaa, men arbejdede det om og indsatte det paa dette Lovforslag, tror jeg dog, at det er heldigt at prøve, hvorledes det andet Ting stiller sig over for dette Forslag. Jeg kan derfor ikke tilraade ærede Medlemmer at stemme for Forslaget under Nr. 3 om Statsgaranti for de bestaaende Kreditforeninger; thi selv om jeg godt kunde ønske det, vil jeg dog hellere have et mindre Fremskridt end slet intet at faa, og jeg tror ikke paa, at vi faa noget ud